

Arrest

nr. 123 322 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Grand Bassa op 13 maart 1991 en behorende tot de Kru etnie.

Op 9 oktober 2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 24 november 2010 werd u door het Commissariaat-generaal gehoord. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 26 januari 2011 door de Commissaris-generaal genomen. U tekende op 15 februari 2011 beroep aan tegen deze beslissing. Op 29 april 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door de Commissaris-generaal genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27/03/2012 werd door de Raad van State uw cassatieberoep verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 31 mei 2011 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielrelaas te staven, namelijk een internetartikel met als titel 'the rise of the Community Crime Watch', een flyer van Renaissance Communication Inc., een artikel van Liberia Christian Media Center, een brief van de Du-Port Road Community policing, twee brieven van (J.H.) (dd.18/5/2011 en 12/8/2013), een zelf geschreven verklaring (dd.5/12/2013), een bundel krantenartikelen en de enveloppes waarmee u de documenten werden toegezonden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. Zo bevestigde u zelf dat al de door u neergelegde documenten in het kader van uw tweede asielaanvraag steunen op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet (gehoor CGVS, p.2). In dit verband dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door het CGVS op 26 januari 2011 een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd gegeven en dit omdat u uw – beweerde – homoseksuele relatie met (H.) (die de kern van uw asielrelaas uitmaakte) niet aannemelijk maakte en u uw – beweerde – homoseksuele geaardheid evenmin aannemelijk maakte (u legde zelfs incoherente verklaringen af betreffende uw seksuele voorkeur), zodat evenmin geloof gehecht kan worden aan de aangevoerde gevolgen van deze geaardheid. U ging tegen deze in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar op 29 april 2011 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27/03/2012 werd door de Raad van State uw cassatieberoep verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot het door u neergelegde **internetartikel met als titel 'the rise of the Community Crime Watch'** dient te worden opgemerkt dat het artikel over Community Crime Watch – groeperingen in het algemeen gaat. Het bestaan van zulke organisaties wordt niet in twijfel getrokken, maar er dient te worden opgemerkt dat het bewuste krantenartikel niet spreekt over de organisatie die u vervolgd zou hebben – wat u bevestigde (gehoor CGVS, p.2-3), laat staan dat u erin vermeld wordt. Aangezien het krantenartikel niet over uw persoonlijk handelt en het slechts over Community Crime Watch – groeperingen in het algemeen gaat, is het verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

Met betrekking tot de door u neergelegde **flyer van Renaissance Communication Inc.** dient te worden opgemerkt dat deze flyer gaat over de vervolging van Harrison Jlakon en uw naam niet vermeld wordt in het artikel. Aangezien het krantenartikel niet over u persoonlijk handelt en het slechts over de problemen van Harrison Jlakon gaat, is het verder niet relevant voor uw asielaanvraag. U gaf weliswaar aan dat de flyer van Renaissance Communication Inc. gerelateerd is aan het **artikel van Liberia Christian Media Center**, omdat Harrison Jlakon daarin ook vermeld wordt (gehoor CGVS, p.3). Betreffende dit laatste artikel – waarin uw naam wel vermeld wordt – kan worden opgemerkt dat er een tental schrijf- en spellingsfouten in staan (zie administratief dossier). Het zou dan ook opmerkelijk zijn dat het artikel daadwerkelijk door een reporter geschreven werd. Toen u gevraagd werd wat Liberia Christian Media Center is, gaf u aan er niet echt een idee van te hebben, maar u dacht dat het een printbedrijf is (gehoor CGVS, p.3). U gaf aan dat de flyer van Renaissance Communication Inc. en het artikel van Liberia Christian Media Center door pastoor (J.H.) naar u opgestuurd werden. Toen u gevraagd werd hoe hij aan de documenten kwam, gaf u aan dat straatverkopers ze verkochten. Toen u gevraagd werd waar deze 'losse artikelen' gepubliceerd werden, gaf u eerst vaag aan dat dit in Liberia, Monrovia was, om nadien al even vaag aan te geven dat u dacht dat ze het op hun website publiceerden, maar u er niets van weet omdat u er niet was toen de artikelen gekocht werden (gehoor CGVS, p.4). Overigens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat journalisten in Liberia vaak onderbetaald zijn en door zich te laten omkopen een acceptabele levensstandaard hopen te verkrijgen (zie landeninfo). Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof aan de authenticiteit van beide documenten gehecht worden.

Met betrekking tot de door u neergelegde **brief van de Du-Port Road Community policing** (dd.15/10/2009) verklaarde u dat de brief – die door pastoor (J.H.) naar u opgezonden werd –

een dreigbrief was naar pastoor (J.H.) omdat hij u bevrijdde uit de cel en hij u onderdak verschaftte (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd of de Community Policing de brief eigenhandig aan (J.H.) overhandigde of ze deze opstuurden, gaf u aan er geen idee van te hebben, omdat u het niet vroeg, wat niet echt van interesse getuigt (gehoor CGVS, p.5). Verder is het opmerkelijk dat de Community Policing – nadat ze hem reeds eerder bedreigden en achter hem aan zaten – een brief zouden zenden, in plaats van naar het huis van pastoor (J.H.) zelf te gaan om u te arresteren (gehoor CGVS, p.5). Nog merkwaardiger is het dat de dreigbrief afgesloten wordt met de woorden 'We apology for serving this letter to you as a serious warning and any inconveniences it make cause' (sic)(zie administratief dossier). Bovendien dient te worden opgemerkt dat – om enige bewijskracht te hebben – de door u voorgelegde stukken ondersteund dienen te worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. De brief volstaat dan ook niet om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Met betrekking tot de door u neergelegde **brieven van (J.H.) (dd.18/5/2011 en 12/8/2013)**, kunnen volgende zaken worden opgemerkt. In zijn brief (dd.18/5/2011) vertelt (J.H.) dat u gezocht wordt door de politie en door mensen van de gemeenschap en dat uw moeder, uw zus en (J.H.) zelf moesten verhuizen omdat de zoektocht naar u intenser werd. In zijn brief (dd.12/8/2013) geeft (J.H.) aan dat hij sinds de dreigbrief in 2009 geen serieuze vragen meer kreeg in verband met u en dat hij enkele kranten zendt met artikelen tegen homo's in Liberia. De brieven betreffen echter de gevolgen van het door u aangehaalde asielmotief – namelijk uw beweerde homoseksuele geaardheid en relatie met (H.) – dat u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet. Aangezien u in het kader van uw eerste asielaanvraag uw beweerde homoseksuele geaardheid, noch uw relatie met (H.) aannemelijk maakte, kan evenmin geloof gehecht worden aan de aangevoerde gevolgen van deze geaardheid en relatie en dient te worden opgemerkt dat zijn bewering dat u momenteel nog steeds wordt opgespoord omwille van het in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde motief, niet geloofwaardig is en uw algemene geloofwaardigheid zelfs verder aantast. Overigens dient te worden opgemerkt dat de brieven van (J.H.) bezwaarlijk als een objectieve bron kunnen worden beschouwd, laat staan dat er bewijswaarde aan gehecht kan worden, gezien de nauwe band die u met hem heeft.

Verder legde u **een bundel krantenartikelen** neer. Er dient te worden opgemerkt dat de bewuste krantenartikelen gaat over het debat dat in Liberia woedde over het homohuwelijk. Aangezien de krantenartikelen niet over u persoonlijk handelen en het slechts over de algemene situatie van homoseksuelen in Liberia gaat, zijn ze verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

Verder legde u een **zelfgeschreven verklaring** (dd.5/12/2013) neer. U gaf aan dat deze schriftelijke verklaring gebaseerd is op de beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag en u ze neerlegt zodat het CGVS de eerste aanvraag terug kan bekijken (gehoor CGVS, p.6). Er kan worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag al in beroep werd behandeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat het cassatieberoep tegen de beslissing van deze Raad eveneens werd verworpen. Uw zelfgeschreven verklaring (dd.5/12/2013) brengt dan ook geen nieuwe elementen aan buiten diegene die u reeds aanbracht bij uw eerste asielaanvraag.

De door u neergelegde **enveloppes** – waarmee u de documenten werden toegezonden – zijn verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel" alsook op een "manifeste appreciatiefout".

Verzoeker volhardt in zijn vluchtrelaas en zijn asielmotieven die aangehaald werden tijdens zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker is homoseksueel en riskeert in zijn land van herkomst vervolging omwille van zijn geaardheid. Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een aantal documenten neer: een internetartikel, een flyer van Renaissance Communication Inc., een artikel van Liberia Christian Media

Center, een brief van Du-Port Road Community Policy, twee brieven van (J.H.), een zelfgeschreven verklaring, krantenartikelen en de enveloppen waarmee de documenten werden verstuurd. Met deze documenten wenst hij aan te tonen dat het CGVS bij de behandeling van zijn voorgaande asielaanvraag een beoordelingsfout heeft gemaakt. Een inbreuk op verzoekers wens om vrij zijn seksualiteit te beleven, maakt wel degelijk een daad van vervolging uit nu hij zware straffen riskeert van zodra hij zijn geaardheid in Liberia uit.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker dat zijn asielrelaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft het internetartikel neergelegd om aan te tonen dat de algemene situatie voor homoseksuelen in zijn land van herkomst zeer bedreigend is.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd.

Waar verzoeker volhardt in zijn vluchtrelaas en zijn asielmotieven die aangehaald werden tijdens zijn eerste asielaanvraag, dient opgemerkt dat de Raad in arrest nummer 60 603 van 29 april 2011 reeds heeft geoordeeld dat verzoeker noch zijn beweerd homoseksuele relatie met (H.), noch zijn beweerd homoseksuele geaardheid in het algemeen aannemelijk wist te maken.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag weigert de bestreden beslissing hem de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) het internetartikel met als titel "the rise of the Community

Crime Watch" over Community Crime Watch-groeperingen in het algemeen gaat en niet spreekt over de organisatie die verzoeker vervolgd zou hebben en evenmin verzoeker vermeldt, (ii) de flyer van Renaissance Communication Inc. over de vervolging van Harrison Jlakon gaat en verzoekers naam niet vermeldt, (iii) het artikel van Liberia Christian Media Center een tiental schrijf- en spellingsfouten bevat en verzoeker geen idee heeft wat het Liberia Christian Media Center is, (iv) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat journalisten in Liberia zich vaak laten omkopen, zodat geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van de onder (ii) en (iii) vermelde documenten, (v) verzoeker niet weet of de brief van Du-Port Road Community policing eigenhandig door de Community policing aan (J.H.) overhandigd werd, dan wel opgestuurd werd, hetgeen van een gebrek aan interesse getuigt, alsook daar deze brief niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen, (vi) gelet op de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van zijn eerste asielaanvraag, geen geloof gehecht kan worden aan de gevolgen van deze asielmotieven zoals uiteengezet in de brieven van (J.H.) van 18 mei 2011 en 12 augustus 2013, die overigens bezwaarlijk als objectieve bron kunnen beschouwd worden, (vii) de bundel krantenartikelen gaat over het debat dat in Liberia woedde over het homohuwelijk en niet over verzoeker persoonlijk en slechts de algemene situatie van homoseksuelen in Liberia betreft, (viii) verzoeker de zelfgeschreven verklaring neerlegt zodat het CGVS de eerste asielaanvraag terug kan bekijken (gehoorverslag CGVS, p. 6), zodat hiermee geen nieuwe elementen worden bijgebracht en (ix) de enveloppes waarmee de documenten werden verstuurd, niet relevant zijn. Verzoeker komt in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS